

τέρα τοῦ γείτονός του βαρώνου Σαιμώρ, γέροντος εὐπατρίδου μεγαλοπρεπεστάτου μὲν ἀλλὰ μικρᾶς περιουσίας, γαυριῶντος ἐπ' εὐγενείᾳ.

Τούτου τὰ ἀριστοκρατικά φρονήματα εἶχε κληρονομήσῃ ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ κυρία Ἰσαβέλλα.

Ἡ νέα μαρκησία Κλαϊρεφόν, φύσις ἀφελῆς καὶ γλυκεῖα ἔτεκε δύο τέκνα, τὸν Ροβέρτον καὶ τὴν Ἀντωνίαν, καὶ κατὰ τὸ βραχύτατον διάστημα τοῦ βίου της, ὑπῆρξεν ὁ ἄγγελος τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

Ἀπελθούσα ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, συμπαρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς καὶ ὅλην τὴν ἐν τῷ οἴκῳ φρόνησιν, καταλιπούσα τὸν Ὀνώριον προτεκίμενον εἰς τὴν ἐφευρετικὴν αὐτοῦ μανίαν, ὀξυτέραν καὶ δαπανηροτέραν σὺν τῇ ἡλικίᾳ ὁσημέραι γινομένην.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΙΔ'

— Πῶς! γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ὑπάστυνός. Εἶνε ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χθὲς ἔγεινεν ἄφαντος, καὶ τὸν ὁποῖον ζητεῖ ἡ οἰκογένειά του. Ὁ υἱὸς του ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐλάμβανον τὴν δῆλωσίν του, ὅταν ἦλθε νὰ με ζητήσῃ ὁ Πιεδούσης. Μὰ τὴν πίστιν μου, καθόλου δὲν ἐπερίμενα νὰ κάμω ἐδῶ μ' ἕνα ριζιμοῦ δυὸ τριγόνια.

— Καὶ ἐγὼ, καθόλου δὲν ἐπερίμενα ὅτι θὰ ἐπροχωροῦμεν τόσο γρήγορα εἰς διαφώτισιν τῆς υποθέσεως. Εἴσθε ἐντελῶς βέβαιος, ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ εἶνε τοῦ ἐμπόρου ποὺ λέγετε;

— Βεβαίωτατος. Περισσότερον ἀπὸ εἴκοσι φορὰς ἀπήντησα τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου καὶ εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον ἄλλως τε, εἶνε γνωστότατος εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν, ὅπου διήλθε τὴν ζωὴν του, καὶ ὅπου ὁ πατήρ του εἶχεν ἐγκατασταθῇ πρὸ αὐτοῦ. Μετήρχετο τὸ ἐμπόριον τῶν ὑφασμάτων χονδρικῶς.

— Ἦτο πλούσιος;

— Πλουσιώτατος, ἡ δὲ περιουσία του δὲν εἶνε νέα, ἀνέρχεται εἰς δύο ἢ τρεῖς γενεάς.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Κύριος Λερέ. Πέτρος Λερέ Βερὰρ καὶ Σα, εἶνε ἡ ἐπωνυμία τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου του.

— Τότε λοιπὸν ἔχει συνεταῖρον;

— Ὡ! ὁ συνεταῖρος αὐτὸς δὲν ἀναμιγνύεται ποσῶς εἰς τὰς υποθέσεις... Μοι φαίνεται μάλιστα ὅτι δὲν κατοικεῖ εἰς Παρισίους.

— Καὶ εἶνε νυμφευμένος ὁ κύριος αὐτός...; Πῶς τὸν ὀνομάζετε; Ἀ! Λερέ...

— Νυμφευμένος καὶ μάλιστα πατήρ δύο τέκνων. Ὁ μεγαλύτερος υἱὸς του ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἐπτὰ καὶ μ' ἐξήχησε διὰ νὰ με εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ πατήρ του ἔγεινεν ἄφαντος. Δὲν ἐπίστευα, ὅταν τοῦ ὑποσχόμουν ὅτι θὰ προβῶ εἰς ἐρεύνας, ὅτι θὰ ἐπροχώρουν τόσο γρήγορα.

— Αἱ ἐρευναι, τὰς ὁποίας ἀπὸ χθὲς ἐπεχείρησα, δὲν εἶνε τόσο προχωρημέναι. Ἐν τούτοις, κρητοῦμεν τὸ νῆμα... νῆμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κοπῇ, εἶνε ἀληθές... ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖον δύναται ἐπίσης νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ τέλος... Ἀς ἴδωμεν, ἂν ὁ Τολβιάκ θὰ ἡξέσῃ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ.

— Ὁ Τολβιάκ; Ὁ συνταξιούχος ἀνιχνευτής, ὁ ὁποῖος μᾶς ἦλθεν ἐξ Ἀγγλίας.

— Ναί, ἔσπειλα νὰ τὸν ζητήσω διὰ νὰ τοῦ παραδῶσω τὴν ὑπόθεσιν... δηλαδὴ τὰς συμπληρωματικὰς ἐρεύνας, ἐννοεῖται, διότι καὶ ἡμεῖς θὰ ἐργασθώμεν... ὁ ἀνακριτὴς ἐπελήφθη ἤδη αὐτῆς.

— Ἀλλόκοτος ἄνθρωπος αὐτός ὁ Τολβιάκ, ἔχει τεχνάσματα ἰδικά του, καὶ ἀκόμη ἕνα τρόπον νὰ σὲ παρατηρή...

— Ἐμαθε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ εἰς διαφωτιστικὴν σχολὴν ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας, τὸ γνωρίζει ὅμως καλῶς. Ἐπροτιμοῦσα ἐν τούτοις τὸν γέροντα Λεκόκ. Δυστυχῶς, αὐτὸς δὲν θέλει πλέον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τίποτε, διότι ἔκαμε περιουσίαν καὶ νυμφεύει τὸν υἱόν του. Ἐν ὀλίγοις, μοι εἶπεν ἕνα σωρὸν ἀδικαιολογήτους προφάσεις. Μέχρις οὗτο δὲ ἔλθῃ ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ ἡμεῖς ἡμποροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀρχὴν τοῦ γρίφου.

— Ἡ ἀρχὴ μοῦ φαίνεται ὀλίγον μπερδευμένη.

— Ἀς δοκιμάσωμεν ἐν τούτοις. Ἐμμαντεύσαμεν δυσκολωτέρους. Λέγομεν λοιπὸν, ὅτι ὁ δολοφονηθεὶς ἄνθρωπος εἶνε ὁ κύριος Λερέ, εὐπορος ἔμπορος, ἔγγαμος, πατήρ οἰκογενείας, ἐκλογεύς, ἐκλέξιμος καὶ ὅλα τὰ εἰς αὐτὰ παρεπόμενα. Ἐπερνοῦσεν ὡς ἄνθρωπος σῶφρων;

— Εἰς τὰς υποθέσεις του ἦτο τακτικός, ὀλίγον μάλιστα δύσκαμπος, ὅπως λέγουσιν οἱ μικρέμποροι τῆς συνοικίας. Διςχορρίζοντα ὅμως ἐπίσης ὅτι ἐκτός τοῦ ἐμπορίου του, ἐπερνοῦσε ζωὴν εὐθυμον. Ἐτρεχεν εἰς τὰ θεάτρα, καὶ δὲν ἀπεστρέφετο τὰς κυρίας τοῦ συρμού.

— Οὔτε ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐφρόνουν. Θὰ ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του, καὶ ἠῦρεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐζήτη. Εἰπέ μοι, γνωρίζετε ἴσως τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία κατοικοῦσε ἐδῶ;

— Πολὺ ὀλίγον. Ἐμαθα κατὰ τύχην ὅτι μία Ἀγγλὶς ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἐδῶ, περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος θέρους.

— Μία Ἀγγλὶς, αὐτὴ εἶνε. Μὲ μίαν θαλαμηπόλον, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ναί, καὶ ἰδοὺ πῶς τὸ ἔμαθα. Εἶνε περίπτωσις ἀρκετὰ περίεργος. Εἰς Ὁδερνός, τοῦ ὁποίου τὸ ἐργαστήριον εἶνε πλῆθυσιν τῶν κιγκλίδων τῆς εἰσόδου, ἦλθε καὶ μοι εἶπεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἔλαβον κατοχὴν ἕνα πρωὶ τῆς οἰκίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ἦτο κλεισμένη πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ἐκάθησεν εἰς αὐτὴν χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἰδιοκτήτου. Αὐτὸ δὲν ἦτο πολὺ σπουδαῖον. Διέταξα ἐν τούτοις ἀνακρίσιν καὶ ἔμαθον ὅτι ὁ ἀνθρακοπώλης μετεχειρίζετο τὴν αὐλὴν διὰ νὰ τοποθετῇ τὰ ξύλα του, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐνοικίασις τῆς οἰκίας τὸν ἐνοχλοῦσε πολὺ. Ἡ καταγγελία δὲν ἔχει ἄλλην αἰτίαν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ κυρία ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου... μία ὡραία κυρία, μὰ τὴν πίστιν μου!

— Ἄν τὴν ἴδῃτε τὴν ἀναγνωρίζετε;

— Πιστεύω.

— Ὅθι ὑπάγωμεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν Μόργην.

— Εἰς τὴν Μόργην;

— Ναί, αὐτὴ ἡ κυρία εὐρέθη ἐντὸς κιβωτίου καὶ μετὰ τὸ ἐγχειρίδιον καρφωμένον εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Champ-de-l'-Alouette;

— Ἀκριβῶς. Βλέπετε, φίλτατε συνάδελφε, ὅτι ὅλαι αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ μᾶς δώσετε ἔχουν μεγάλην σπουδαιότητα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἔχω εἶνε ὀλίγαι. Ἡ κυρία μοῦ ἔδειξεν ἐνοικοσυμβόλαιον διὰ τρία ἔτη μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου. Τὸ συμβόλαιον ἦτο ἐν τάξει, καὶ διέταξα τὸν ἀνθρακοπώλην νὰ σηκώσῃ τὰ ξύλα του. Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶχεν ἄλλας συνεπείας.

— Τότε, ἡ Ἀγγλὶς αὐτὴ ἔζη ἐντίμως;

— Τοῦλάχιστον δὲν ἔδιδεν καμμίαν ἀφορμὴν παραπόνων. Ἐὰν ἔζη βίον σκανδαλώδη θὰ τὸ ἐμάνθανον, διότι αἱ «πριγκιπέσσαι» τῆς μεσαιῆς τάξεως εἶνε σπάνιαι εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Βαλ-δὲ-Γράς. Ἄλλως τε ὁ Ὁδερνός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφορμὰς νὰ μνησικακῇ ἐναντίον της, θὰ τὴν κατήγγελε.

— Πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ὁ Ὁδερνός. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ὠμίλησε μετὰ τὴν γυναῖκά του, καὶ τοὺς δύο θὰ τοὺς συστήσω εἰς τὸν Τολβιάκ. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ οἰκοδεσπότου;

— Ὁχι, ὅτι ἐνθυμοῦμαι, εἶνε ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ἐνοικοσυμβόλαιον εἶνε χρονολογημένον ἐκ Λονδίνου.

— Καλὰ! ἀλλὰ τρέπει νὰ ἔχῃ ἀντιπρόσωπον εἰς Παρισίους. Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμεν ἀπὸ τὸν δημόσιον εἰσπράκτορα, ὁ ὁποῖος θὰ εἰσέπραξε τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου. Τώρα, ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν. Μία ξένη, νέα, ὡραία, χωρὶς σύζυγον, ἀνευ οἰκογενείας, δὲν ἔρχεται χωρὶς αἰτίαν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Ποῦ ἐκατοικοῦσεν ὁ κύριος αὐτὸς Λερέ;

— Εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Πανθέου.

— Δύο βήματα μακρὰν. "Ὅλα ἐξηγοῦνται τώρα. Ὁ προστάτης ἐγκατέστησε τὴν προστατευομένην εἰς τὴν συνοικίαν του, καὶ ἐπρότιμψε ἕνα δρόμον τὸν ὁποῖον ἕνας εὐυπόληπτος ἔμπορος ἤμπορεῖ νὰ ἐπισκέπτεται χωρὶς νὰ ἐνοχοποιῇ τὴν οἰκοδόσποιαν.

— Πράγματι, ἡ ὑπόθεσις εἶνε παραδεκτὴ. Μόνον ... διατὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν ἐδολοφόνησε; Δὲν φονεύουν ποτὲ τὴν ὀνίθα μὲ τὰ χρυσὰ αὐγὰ.

— "Ὅχι διὰ τὸν κλέψῃ βέβαια, διότι ἔχει τὸ ὠρολόγιον καὶ τὴν χρυσὴν ἄλυσιν του.

— Καὶ τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἀκόμη. Ἰδοὺ! βλέπω τὴν ἄκραν δέρματος ρωσικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του.

— Ἐὰν περιέχῃ ἀξίας, θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν τί νὰ σκεφθῶμεν. Ἄλλως τε ἔχω ὠρισμένας ἰδέας ἐπὶ τῆς αἰτίας τῶν δύο αὐτῶν κακουργημάτων, καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον διεπράχθησαν. Τὸ σχέδιόν μου ἐχαράχθη, εἶμαι ὅμως περίεργος νὰ ἴδω πῶς θὰ θεωρήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ὁ Τολβιάκ. Αὐτὸς εἶνε πνεῦμα ἰδιότροπον, καὶ ἔχει τεχνάσματα ἰδικὰ του. Ἄς τὸν περιμένωμεν.

— Δὲν θὰ τὸν περιμένετε πολλὴν ὥραν, εἶπεν ὁ ὑπάστυνός μοι πλησιάζας εἰς τὸ παράθυρον. Νὰ μία ἀμαξία ποῦ σταματᾷ καὶ καταβαίνει ὁ Πιεδούσης.

— Ἀξιόλογα! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἐπορεύθη ἐπίσης ἵνα παρατηρήσῃ εἰς τὴν ὁδόν, δὲν ἔλασεν καιρόν, καὶ εἶχε τὴν τύχην νὰ εὕρῃ τὸν Τολβιάκ. Αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα, διότι ὁ φίλτατος Τολβιάκ μένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ἐπανελάθεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅτι δὲν βιάζεται πολὺ νὰ καταβῇ. Μολονότι διέταξα τὸν Πιεδούσῃ νὰ μὴ τοῦ ἀναφέρῃ τὸ παραμικρόν, αὐτὸς ὅμως πρέπει νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐπείγει, καὶ ὅτι δὲν τὸν προσεκάλεσα διὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσω διὰ τὸν Ἀνατολικὸν πόλεμον ἢ διὰ τὴν τιμὴν τῶν χρεωγράφων.

Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀνατείνει καὶ τὸ φῶς ὥραίου χειμερινοῦ ἡλίου ἐφώτιζε τὴν θλιβεράν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε χώραν σκηνὴ ἐπαισιώδης μὲν, ἀλλ' ἥτις ἐπέσυρεν ἐν τούτοις τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, ἱσταμένου εἰς τὸ παράθυρον τοῦ προδρόμου.

Ὁ Πιεδούσης, ὄρθιος πρὸ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος τῆς ἀμαξίας, ἐσυνθηκολόγει μετὰ τοῦ ἐντὸς μέιναντος προσώπου. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐπέμεναν ἵνα τὸν καταπείσῃ νὰ κατέλθῃ τῆς ἀμαξίας, καὶ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο ἀνθίστατο. Ὁ ἀνθρακωπῶλης καὶ ἡ σύντροφος αὐτοῦ, καρφωμένοι ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ἐργαστηρίου των, παρετήρουν περιέργως.

— Ἐπρεπε νὰ κλείσουν προσωρινῶς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν τρύπαν των, ὑπετονόησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Ἐν τούτοις ὁ Τολβιάκ, διότι αὐτὸς ἦτο, συγκατένευσε νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμαξίας, καὶ ἐφάνη περιτετυλιγμένος ἐντὸς εὐρείας μηλωτῆς, ἥς τὸ περιλαίμιον, ἀνεγειρμένον μέχρι τῶν ὠτων, ἔκρυπτε κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἐδίστασεν ἀκόμη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, εἴτα, παρατηρήσας τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας καὶ τὸν ὑπάστυνόν, οἵτινες τῷ ἐποίουν μακρόθεν φιλικὰ νεύματα, ὤθησε τὴν κιγκλιωτὴν θύραν, καὶ, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα ταχὺ πρὸς τ' ἀριστερά, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνέκραξεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἐσκέπτετο νὰ διαφύγῃ καὶ αὐτός, ὅπως ὁ γέρον Λεκὸκ.

ΙΕ'

Ὁ Πιεδούσης ἐτοποθέτησε τὴν ἀμαξίαν ὀλίγον ἀπωτέρω, ἵνα μὴ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν, καὶ ἐπορεύθη, ὅπως σταματήσῃ πρὸ τοῦ ζεύγους Ὁδερνὸ, ὅπερ ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὑπόγειον ἐργαστήριόν του.

Ἐν τούτοις ὁ Τολβιάκ διηυθύνετο πρὸς τὴν ἀναβάθραν, βαδίζων κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου καὶ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν.

— Νά, ἀνθρώποις, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ ἐνστικτόν του ἐπαγγέλματος, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τῷ ὑπάστυνῳ. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ὑπάγῃ νὰ πατήσῃ εἰς τὰ βήματα τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς τὸ χιόνι καὶ νὰ μᾶς καταστρέψῃ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου.

— Εἶνε ἀληθές, ἐτονόησεν ὁ ὑπάστυνός μοι. Προσέχει μάλιστα τόσον, ὥστε ἀποφεύγει ν' ἀφήσῃ τὰ ἴχνη τῶν ἰδικῶν του, καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι περπατεῖ ἐπάνω εἰς τ' αὐγὰ.

Ἡ προφύλαξις ἦτο ἀνωφελής, διότι ὁ παγετὸς τῆς νυκτὸς εἶχεν ἀποσκληρύνει τὴν χιόνα, καὶ ὁ μόλις ἀνατεῖλας ὥχρος ἥλιος δὲν εἶχε ἀναλύσει ἔτι αὐτήν.

Ὁ κύριος Τολβιάκ παρετήρησεν ἀναμφιβόλως, ὅτι δὲν ὑπῆρχε φόβος συγχύσεως, διότι ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐλευθέρως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ δὲν ἐχαράττοντο πλέον τὰ ἴχνη του. Ἐλαβεν ὅμως τὴν πρόνοιαν νὰ διατρέξῃ κύκλον, ἵνα μὴ καταστρέψῃ τ' ἀρχαῖα, καὶ ὅτε ἔφθασεν ὑπὸ τὸ παράθυρον ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἶπεν αὐτῷ μειδίων:

— Εὐγε! ἀγαπητὲ Τολβιάκ. Νά, τί θὰ εἴπῃ εἰσοδος ἐσκεμμένη. Ἐνας ἀρχαῖος θὰ ἐπερνοῦσε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν αὐλήν.

Ὁ ἐξ ἐμφύτου ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς οὐδὲν ἀπῆντησεν, ἀλλ' ἀνῆλθεν, οὐχὶ ἄνευ δισταγμοῦ, τὰς βαθμίδας τῆς ἀναβάθρας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας καὶ ὁ ὑπάστυνός μοι ἐπερίμενον αὐτὸν εἰς τὸν πρόδρομον.

— Εἰσέλθετε ἐκεῖ, εἶπεν αὐτῷ ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ἐχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν πρὶν ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἀφέθη νὰ ὀδηγηθῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπερ προηγεῖτο τοῦ ἀναπαυτηρίου· οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τὸν ἠκολούθησαν.

— Περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται; ἠρώτησε καταβιβάζων τὸ περιλαίμιον τῆς μηλωτῆς αὐτοῦ.

Τότε ἐφάνη τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς, ἀφ' ἧς στιγμῆς κατήλθε τῆς ἀμαξίας.

Ἦτο πρόσωπον ἀνθρώπου τεσσαράκοντα ἔως τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, πρόσωπον ἐντελὲς κεκαρμένον, οὐτινος τὰ κανονικὰ χαρακτηριστὰ ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν μόνον ἐξέφραζον. Τὸ μέτωπόν του δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ρυτίδα, τὸ στόμα του οὐδεμίαν πτυχὴν. Ὁ τετράγωνος καὶ προεξέχων πῶγων του ἐμαρτύρου, ἀληθῶς εἶπεῖν, σταθερότητα χαρακτῆρος λίαν ἐνεργητικὴν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἦσαν ζωηροί. τὸ δὲ βλέμμα του ἦτο σχεδὸν ἡρεμὸν. Ἡ ἐπιδερμὶς του ἦτο λεῖα καὶ ὀλίγον ὑπερυθρόφαιος, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχον τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν κανονικότητα προτομῆς γεγλυμμένης ἐπὶ σκληροῦ λίθου. Ἀλλως τε ὁ Τολβιάκ ἦτο μετρίου ἀναστήματος, μήτε χονδρός, μήτε λεπτός, ἡ δὲ στάσις αὐτοῦ δὲν εἶχε τι τὸ ἰδιάζον.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἡ φύσις τὸν ἐπλασεν ἐξέπιπτες ἵνα δύνηται νὰ ὑποκρίνηται μετ' ἐπιτυχίας διάφορα πρόσωπα. Τοῦτο ἦτο πολὺτιμον πλεονέκτημα δι' ἀστυνομικὸν ἀνιχνευτὴν, ἦτο δὲ πολὺ πιθανὸν ἡ φύσις αὐτοῦ νὰ συνέτεινεν εἰς τὸν προορισμόν του.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ὑποψήφιος διάδοχος τοῦ κυρίου Λεκὸκ ἐφαίνετο ἥττον τοῦ συνήθους ἀπαθῆς. Οἱ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐφαίνοντο ζητοῦντες ν' ἀναγνώσωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας, καὶ ἡ φωνὴ του εἶχε τόνον ἥτον ὑπόκωφον τοῦ συνήθους, ὅτε ἠρώτησε διὰ ποίαν αἰτίαν τὸν ἔφερον ἐκεῖ.

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ μαντεύσετε; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, τρίβων τὰς χεῖρας.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ διακεκριμένος ἀνιχνευτής. Ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιβάν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Διευθυντὴς μοὶ ἐζήτησε πληροφορίας τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα.

— Καὶ τὴν ὁποίαν θὰ διευκρινήσετε, ἀφοῦ ἀνακαλύψετε τοὺς κληρονόμους, εἶμαι περὶ τούτου πεπεισμένος, ἀγαπητὲ μου Τολβιάκ. Ἀλλὰ τώρα πρόκειται περὶ ἄλλου ὅλως διαφόρου πράγματος, καὶ ποτὲ δὲν θὰ εὕρωμεν καλλιτέραν εὐκαιρίαν διὰ νὰ προστρέξωμεν εἰς τὴν ἱκανότητά σας.

— Ἡ ἱκανότης μου εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι πρὸ ὀλίγου βλέπων ὑμᾶς δισταζόντα πρὸ τῶν κιγκλιδίων, ἐφοβήθην...

— Τί πράγμα;

— Ἐφοβήθην, μήπως δὲν ἠθέλατε νὰ

μας βοηθήσετε. Ἐφαίνεσθε ὡς ἄνθρωπος περὶπατῶν στανικῶς.

— Δὲν ἀποποιούμαι ποτὲ καμμίαν ὑπόθεσιν πρὶν τὴν γνωρίσω, καὶ ἀνυπομῶνως περιμένω νὰ μάθω ποία εἶνε ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν θέλετε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇτε.

— Τοῦτο εἶνε ὀρθόν, καὶ θά...

— Ἐὰν ἐδίστασα ὀλίγον διὰ νὰ καταβῶ ἐκ τῆς ἀμαξῆς, τοῦτο συνέβη διότι ὁ ἀριθμὸς εἰκοσιένια εἶνε βλάξ. Ἀντὶ νὰ διατάξῃ τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ἦλθε νὰ μᾶς ἀφήσῃ πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἴσως χρειασθῇ νὰ ἔλθω πολλάκις, διότι ὑποθέτω ὅτι δὲν μὲ προσκαλέσατε ἐδῶ χωρὶς ἀφορμὴν. Δὲν ἤθελα νὰ παρατηρηθῶ ἀπὸ τοὺς γείτονας, καὶ ἔμεινα ὀλίγον διὰ νὰ σηκώσω τὸ περιλαίμιον τῆς μηλωτῆς μου...

— Ἐχετε πολὺ δίκαιον, ἀγαπητὲ διδάσκαλε, καὶ θὰ τὸν διορθώσω αὐτὸν τὸν Πιεδούσην. Ἐξέπεσε πολὺ αὐτὸ τὸ παιδί. ... Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Πρέπει νὰ ἡκούσατε νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ κιβωτίου;

— Ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσαν τὸ πτώμα γυναικός, ὁδὸς Champ-de-l'Allouette, εἶπε βραδέως ὁ κύριος Τολβιάκ. Ναί, περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔμαθα κατὰ τι χθὲς εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου εἶχον ὑπάγει διὰ τὴν ἀναζήτησιν τῶν κληρονόμων τοῦ Ὁ-Σολιβάν... δὲν γνωρίζω ὅμως τὰς λεπτομερείας... Ἐν τούτοις γνωρίζω ὅτι ὑπάρχει εἰς βωβός, ἢ ὅτι προσποιεῖται τὸν βωβόν... καὶ ἡ ὑπόθεσις μοὶ φαίνεται ἐνδιαφέρουσα.

Ἀπαγγέλλων τὰς φράσεις ταύτας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ὠμίλει μετὰ προσοχῆς, ὅπως εἶχε βαδίσει καὶ εἰς τὴν αὐλήν.

— Σπουδαιότερα ἂν ὅ,τι τὴν φαντάζεσθε, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, πρὸ πάντων δι' ὑμᾶς, διότι ἀνάγεται εἰς τὴν εἰδικότητά σας. Εἶνε ὑπόθεσις Ἀγγλική, τούλάχιστον ὑπὸ τὴν μίαν αὐτῆς ὄψιν. Θέλετε νὰ τὴν ἀναλάβετε;

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ὁ Τολβιάκ ἔμεινε ἀπαθής, καὶ δὲν ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Φρονεῖτε λοιπόν, ἡρώτησε μετ' ὀλίγον, ὅτι θὰ λάβετε ἀνάγκη βοήθου;

— Ἀπολύτως. Οἱ ἀριθμοὶ μᾶς εἶνε ἄξιοι ὅταν πρόκηται νὰ συλλάβουν κανένα δραπετὴν τῶν φυλακῶν ἢ κανένα κακοῦργον ἐξ ἐπαγγέλματος, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅμως αὐτὴν ἔχομεν νὰ ἐργασθῶμεν εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, καὶ αὐτοὶ δὲν ἀξίζουν τίποτε. Ἐχομεν ἀνάγκη ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἀνῆκει εἰς τὸ σπῆτι.

— Ἀλλὰ... ἔχετε τὸν κύριον Λεκόν... ὁ ὁποῖος, μοῦ φαίνεται... ἔχει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα.

— Ὁ Λεκὸν ἔκαμε τώρα περιουσίαν, καὶ δὲν θέλει πλέον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τίποτε.

— Τὸ λέγει, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ἀνελάβον τὴν θέσιν του.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος μοὶ ὠμίλησε περὶ ὑμῶν, καὶ θερμῶς σὰς ἐσύστησε.

— Δὲν ἐπίστευον ὅτι ἦτο εὐνοϊκῶς διατεθειμένος ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀπατάσθε. Ὁ Λεκὸν ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν, καὶ ἡ ἰδική σας εἶνε ἀδιαφιλονέκτης. Δι' αὐτό, ἀγαπητὲ Τολβιάκ, δὲν ἔχετε καμμίαν ἀφορμὴν ν' ἀρνηθῇτε. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε μοναδική, καὶ θὰ ἔχετε ἀπὸ αὐτὴν δοῦσαν καὶ κέρδη, διότι ἡ ἀμοιβὴ θὰ εἶνε μεγάλη. Λοιπόν, εἰμεθα σύμφωνοι, δὲν εἶνε ἀληθές; Δέχεσθε;

— Πρὶν σὰς ἀπαντήσω, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐν πρώτοις εἰς ποῖον σημείον τῆς ὑποθέσεως εὐρίσκεσθε τώρα, εἶπε δι' ὑπεκφυγῶν ὁ Τολβιάκ.

— Θὰ σὰς διηγηθῶ μετὰ δύο λέξεις ὅ,τι χρειάζεται νὰ γνωρίζετε, δηλαδὴ θὰ σὰς κάμω τὴν ἐκθεσιν τῆς ὑποθέσεως. Τὸ ὑπόλοιπον θὰ τὸ ἴδωμεν μαζύ, διότι δὲν θέλω νὰ ἐπηρεάσω τὰς ἐντυπώσεις σας. Ἰδοὺ λοιπόν τί γνωρίζομεν. Ἡ γυναικα εἶνε ἀγνωστος. Ἡ ἐξέτασις τοῦ πτώματος δὲν ἐχορήγησε καμμίαν ὠφέλιμον ἐνδειξιν καὶ ἀκόμη ἐζητοῦμεν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διεπράχθη ὁ φόνος, ὅταν συνελθῶμεν τὴν ιδεάν ν' ἀφήσωμεν ἐλευθέρων τὸν βωβὸν διὰ νὰ τὸν παρακολουθήσωμεν. Αὐτὸς μᾶς ὡδήγησεν ἐδῶ, καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἐπισκεφθῇτε τὴν οἰκίαν, θὰ ἰδῇτε ὅτι δὲν μᾶς ἀπεπλάνησε. Τώρα γνωρίζετε σχεδὸν ὅσα καὶ ἐγώ. Ἀποφασίσατε.

— Ἀγαπητὲ μοι διδάσκαλε, ἀπήντησεν ὁ Τολβιάκ μετὰ μικρὰν σκέψιν, δέχομαι... ὑπὸ ἑνα ὅμως ὅρον.

— Θὰ σὰς δοθῇ ὅ,τι ζητήσετε.

— Τοῦτο ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ἐὰν ἀναμιχθῶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, θέλω νὰ ἔχω πλήρη ἐλευθερίαν.

— Πολὺ καλὰ γνωρίζετε ὅτι ποτὲ δὲν σὰς παρεμβάλλαμεν προσκόμματα.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ἔχω ἀνάγκη ἐυρυτέρας ἐλευθερίας. Τὴν ὑπόθεσιν ἀντελήφθην ὑπὸ ἰδιόζουσαν ἔποψιν, καὶ θέλω νὰ ἐπιληφθῶ αὐτῆς μόνος καὶ ὅπως ἐγὼ ἐννοῶ.

— Δὲν ἔχομεν καμμίαν δυσκολίαν ὡς πρὸς τοῦτο.

— Οἱ ὑπάλληλοί σας θὰ κάμνουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ τοὺς διατάττω, καὶ τίποτε περισσότερον. Δὲν θὰ μ' ἐρωτήσετε ποτὲ διατὶ ἐνεργῶ κατ' αὐτὸν ἢ κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, καὶ δὲν θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ποτὲ νὰ κάμω χρῆσιν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἤθελον ἐγκρίνει. Μὲ δύο λέξεις, θὰ εἶμαι κύριος ἀπόλυτος τῆς διευθύνσεως τῶν ἐρευνῶν.

— Πόσος καιρὸς σὰς χρειάζεται, κατὰ τὴν κρίσιν σας, διὰ νὰ τελειώσετε αὐτάς;

— Εἰς μὴν. Ἐὰν, ἐντὸς ἐνὸς μηνός, δὲν σὰς παραδώσω τὸν δολοφόνον μετὰ ὅλα τὰ πειστήρια διὰ τὸ κακούργοδικεῖον, θὰ παραδώσω τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν διεύθυνσιν.

— Πολὺ καλὰ, ἀγαπητὲ Τολβιάκ. Συνεβούλεύθην τοὺς προϊσταμένους μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιδοκιμάσουν τὴν μεταξύ μας συμφωνίαν. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσθε ὁ ἀρχιστράτηγος. Ἐγώ,

δὲν ἔχω πλέον παρὰ νὰ σὰς χορηγήσω πληροφορίας, καὶ θ' ἀρχίσω μετὰ κατὰ τι τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἐνδιαφέρει. Ἐλᾶτε μαζύ μου, προσέθεσεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, λαμβάνων τὸν βραχιόνά τοῦ Τολβιάκ καὶ ὡδηγῶν αὐτὸν εἰς τὸ ἐστιατήριον.

ΙΣ'

Ἡ θύρα τοῦ ὀψοφυλακίου ἦτο ἀνοικτή, καὶ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ παρετήρησεν ὁ Τολβιάκ, ὅταν ἔθεσε τὸν πόδα ἐντὸς τοῦ ἐστιατηρίου, ἦτο τὸ πτώμα τοῦ δυστυχικοῦ ἐμπόρου, ὅπερ ἔκειτο μετὰ τραυσμένον κρανίον καὶ αἰμόφυρτον ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἦτο ἐντελὴς κύριος ἐκείνου. Ἡ ἀπαθὴς φυσιογνωμία του δὲν ἐξέφρασεν, ἀφότου εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, οὔτε φόβον, οὔτε ἐνθουσιασμόν, οὔτε ἐκπληξιν, οὔτε οἰανδήποτε ἄλλην συγκίνησιν. Καὶ ἐν τούτοις, ὅτε εὐρέθη αἵφνης πρὸ τοῦ οἰκτροῦ τούτου θεάματος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ νευρικὴν ταραχήν, εἰς δὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας ἐφάνη ὅτι ὠχρία ἐλαφρῶς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν οὗτος μειδιῶν, ἡμπορεῖ νὰ ὀρκισθῇ κανεὶς ὅτι ἡ θέα τοῦ πτώματος σὰς κάμνει αἰσθησιν. Ἄς λέγουν λοιπόν ἀκόμη ὅτι ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος σκληρύνει τὴν καρδίαν. Ἐν τούτοις ὁμολογῶ, ἀγαπητὲ μου Τολβιάκ, ὅτι δὲν σὰς ἐγνωρίζον τόσο ἐναίσθητον. Ὡς αὐτὸν εἶδομεν πολλοὺς καὶ σεῖς καὶ ἐγώ... καθὼς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς οδοῦ Σαβῶ... τὴν μητέρα καὶ τὰ δύο παιδιὰ σφαγμένα... εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ἐγὼ ἐφοικίσασα, ἐνῶ σεῖς ἐμείνατε ἀπαθής... καὶ μετὰ ὅκτω ἡμέρας ἀνακαλύπτετε τὸν φονέα... Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ κατὰ τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ τὸν ἀνακαλύψετε ἐπίσης γρήγορα... μολονότι κατ' ἀρχὰς συνεκινήθητε ὀλίγον.

— Συνεκινήθην ἐξ εὐχαριστήσεως, μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Τολβιάκ, ὅστις εἶχεν ἤδη συνέλθει. Μόνον τὸ ἐν μέρος τῆς ὑποθέσεως ἐγνωρίζον καὶ εὕρισκον αὐτὴν σκοτεινὴν, ἀλλ' ἰδοὺ ἀνακάλυψις, ἡ ὁποία τὴν διαρωτίζει. Ἡ ἀπόδειξις τῆς ταυτότητος τοῦ δευτέρου αὐτοῦ πτώματος θὰ εἶνε εὐκολωτέρα τοῦ ἄλλου.

— Ὁρθόν, φίλε μου. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ, εἶνε ἕνας τίμιος ἔμπορος τοῦ τμήματος, ὅστις εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ συνδεθῇ δι' ἀθεμίτων σχέσεων μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης. Αὐτὸ εἶνε φῶς φανερόν.

— Ἡξεύρατε τ' ὄνομά του;

— Ναί, καὶ ὁ συναδελφός μου μάλιστα τὸν ἐγνωρίζε καὶ ἐξ ὄψεως. Εἶνε ἕνας Λερέ, ἔμπορος πανικῶν, καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Πανθέου.

Ὁ Τολβιάκ οὐδὲν ἀπήντησεν. Ἐφάνετο σκεπτόμενος ἐπὶ τῆς νέας ταύτης πληροφορίας.

— Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε ἄξιον σημειώσεως, ἐπανελάθεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, εἶνε ὅτι δὲν τοῦ ἐ-

κλεψάν τίποτε, διότι έχει επάνω του τὰ κοσμήματά του. Ἡμποροῦμεν μάλιστα νὰ βεβαιωθῶμεν δι' αὐτὸ καλλίτερον, προσέθηκε λαμβάνων τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἐξήρατο κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ νεκροῦ. Ἰδοὺ! Τί σὰς ἔλεγον! δύο χιλιόφραγκα χαρτονομίσματα, ἐν τῶν πεντακοσίων, τέσσαρα τῶν ἑκατὸ ... τὰ χρήματα μένουσιν ἀθικτά· ἄς παρατηρήσωμεν τ' ἄλλα χαρτία, ἀφοῦ τὸ ἀνοίξαμεν... λογαριασμοὶ ἐξωφλημένοι... ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ὄνομα Κάρολος Λερέ... Μία ἐπιστολή... ὁ χαρακτήρ εἶνε γυναικεῖος...

— Νὰ τὴν ἰδῶ, εἶπε ζωηρῶς ὁ Τολβιάκ, ἀπλώνων τὴν χεῖρα.

— Θὰ τὴν ἀναγνώσωμεν μαζί, πρέπει ὅμως νὰ μείνῃ εἰς τὴν δικογραφίαν... ἴσως εἶνε ἡ κλεῖς, τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν... Νὰ τα, δὲν εἶνε παρὰ δύο μόνον γραμμαεῖ: «Ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἰς τὰς δέκα ὥρας ἀκριβῶς. Ἡ κιγκλὶς θὰ εἶνε ἀνοικτή». Αὐτὸ δὲν μὰς λέγει μεγάλα πράγματα. Ἡ ἐπιστολή ὅμως εἶνε βέβαια γραμμένη ἀπὸ τὴν δολοφονηθεῖσαν γυναῖκα, διότι υπογράφεται «Μαίρη».

— Γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὀνομάζεται Μαίρη; ἠρώτησεν ὁ Τολβιάκ.

— Ναί, πρὶν σὰς ἐξηγήσω πῶς τὸ γνωρίζω, θὰ σὰς εἴπω ὅτι αὐτὸ τὸ ἐφύλαττον διὰ νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκπληξιν. Εἶδον τὸν φονέα.

— Τὸν εἶδατε! ... Ποῦ; Πῶς;

— Ἐδῶ, αὐτὴν τὴν νύκτα. Ἔστησα παγίδα, καὶ ἐκρύφθην εἰς τὸ ἀναπαυτήριον. Τὸ μεσονύκτιον ἕνας ἄνθρωπος ἐμβῆκε σιγὰ εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας: «Μαρία, ἐδῶ εἶσαι;»... γαλλιστί, κατὰ πρῶτον, εἶτα ἐπανελάθεν αὐτὰς ἀγγλιστί.

— Καὶ ἐπαρουσιάσθη ἀμέσως; Εἶδατε τὸ πρόσωπόν του;

— Ὅχι τόσο καλὰ διὰ νὰ τὸν ἀναγνώρισω. Εἶχε τὸν πῖλόν του χαμηλωμένον ἕως τὰ ῥάτια του, καὶ κασνὲ ἔφραττε τὸ στόμα του. Μοῦ ἐφάνη ἐν τούτοις ὅτι εἶχε γένειάδα καὶ δασὺ τὸ μᾶτόφρυον.

— Καὶ δὲν ἠμπορέσατε νὰ τὸν συλλάβετε; ἠρώτησεν ὁ ἀνιχνευτής.

— Ἄ! Ἰδοὺ τί συνέβη. Συνέλαβον τὴν ἀνόητον ιδέα νὰ κρυφθῶ ἐντὸς τῆς θήκης τοῦ ὀρολογίου. Ἐπταρνίσθην, καὶ αὐτὸς ἔτρεξε κατ' ἐπάνω μου, μ' ἐκλείδωσε, καὶ ἔφυγε. Τὸ χειρότερον δὲ εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι μου, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαττον εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἄφησαν νὰ περάσῃ. Ἄμα ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς χαρτίον ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

— Χαρτίον ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου! Μὰ τὴν πίστιν μου! Νὰ ἀριστον τεκμήριον, καὶ θὰ εἶμαι πολὺ ἀδέξιος ἂν δὲν ἐπιτύχω δι' αὐτοῦ, εἶπεν ὁ κύριος Τολβιάκ, οὐτινος τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη ἀφ' οὗ τοῦ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας διηγεῖτο ὅτι εἶδε τὸν φονέα. Θὰ μοὶ στείλετε τὸ ταχύτερον τοὺς δύο ἀριθμούς, οἱ ὁποῖοι λέγουσιν ὅτι εἶδαν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

— Θὰ κάμω καὶ τι καλλίτερον. Θὰ

τοὺς θέσω εἰς τὰς διαταγὰς σας ἐπὶ ἓνα μῆνα. Εἶνε ὁ 29 καὶ ὁ 33. Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι καὶ τοὺς δύο φόνους τοὺς διέπραξεν ὁ ἴδιος κακοῦργος;

— Δὲν ἀμφιβόλλω ποσῶς περὶ τούτου.

— Ἐν τούτοις δὲν ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ἰδίου ὅπλου καὶ εἰς τὰ δύο θύματα. Ὁ ἄνδρας ἐφονεύθη μὲ κτύπημα ράβδου καὶ ἡ γυναῖκα μὲ ἐγχειρίδιον.

— Ἀδιάφορον! Θέλετε νὰ μάθετε πῶς ὑπολογίζω ὅτι ἔγειναν οἱ δύο φόνοι; Ἡ γυναῖκα ἔστησεν εἰς τὸν ἔμπορον ἐνέδραν, διότι, κατ' ἐμέ, αὐτὴ ἦτο συνένοχος τοῦ πρώτου κακούργηματος. Ἐδείπνησε μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ὁ φονεὺς ἐμβῆκεν ἡσύχως καὶ τὸν ἐφόνευσε μὲ ἓνα κτύπημα εἰς τὸ κεφάλι. Ἐτοποθέτησαν τὸ πτώμα εἰς τὸ ὄψοφυλάκιον, καὶ ὑπῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν διὰ νὰ συσκεφθοῦν τί ἔμελλε νὰ πράξουν. Ἐκεῖ, ὁ δολοφόνος, ὁ ὁποῖος εἶχε προσχεδιάσει ν' ἀπαλλοχθῇ ἀπὸ τὴν συνένοχόν του, τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὸ κιβώτιον. Ὁ βωδός, ὁ ὁποῖος ἦτο προειδοποιημένος, ἔφθασεν εἰς τὴν ὀρισμένην ὥραν, καὶ ἐσήκωσε τὸ κιβώτιον ἔς τοὺς ὤμους του.

— Τότε, κατὰ τὸ σχέδιόν σας, ἐὰν οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες δὲν τὸν συνελάβον, θὰ ἐπέστρεφε μαζί μὲ τὸν κύριόν του νὰ ζητήσῃ τὸ ἄλλο πτώμα;

— Ἀναμφιβόλως.

— Τοῦτο τοῦλάχιστον εἶνε τὸ πιθανώτερον. Ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται, ἀγαπητὲ Τολβιάκ, ὅτι τὴν ἐπομένην νύκτα ἦλθεν ἐδῶ ὁ κακοῦργος καὶ εἶπε: «Μαρία, ἐδῶ εἶσαι;» Ἐπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃ καλὰ ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἡ παρατήρησις αὕτη περιέπλεξε τὸν κύριον Τολβιάκ, ὅστις ὅμως συνῆλθεν ἀμέσως καὶ εἶπε ψυχρῶς:

— Πρέπει νὰ ὑπῆρχε μία θαλαμηπόλος.

— Ναί, μία Ἀγγλίσ. Μία γείτων μοὶ τὸ εἶπε.

— Τότε λοιπὸν! ἡ θαλαμηπόλος ὠνομάζετο Μαίρη, καὶ πρέπει νὰ ἦτο συνεννοημένη μὲ τὸν φονέα, διότι ἔγεινεν ἄφαντος, δὲν εἶνε ἀληθής;

— Τὴν ἐσπέραν τοῦ κακούργηματος.

— Τότε ἡ συνεννοχὴ τῆς εἶνε φανερά.

— Αὕτη εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη.

Καὶ ἐν τούτοις τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εὐρήκαμεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ἐμπόρου, δὲν τὴν ἔγραψεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Διατὶ ὅχι; Ἡ κυρία εἶχεν ἴσως τοὺς λόγους τῆς νὰ μὴ γράφῃ ἡ ἴδια.

— Πράγματι, αὐτὸ τὸ εἶδομεν καὶ ἄλλοτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀσχολοῦμεθα περὶ τῆς ὑπηρετρίας, ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Αὐτὸ μόνον δὲν ἐπεσκεπθῆν.

— Ἀς ἀναβῶμεν, εἶπε λακωνικῶς ὁ κύριος Τολβιάκ.

Ἡ συμπληρωματικὴ αὕτη ἐπιθεώρησις οὐδὲν νέον τεκμήριον ἐχορήγησεν. Ἐκεῖ, καθὼς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δωμάτια, ἐκτὸς τοῦ ὄψοφυλακίου καὶ τοῦ ἐστιατηρίου, ἐβασίλευε πλήρης τάξις. Οὐχ ἡ-

τον καὶ ἐνταῦθα τὰ ἐρμάρια ἦσαν κενά.

— Ἡ θαλαμηπόλος, καθὼς καὶ ἡ κυρία τῆς, εἶχον προετοιμάσει τὰ παντὰ διὰ τὴν ἀναχώρησιν, εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπαλλήλος. Καὶ ἂν τὰ κιβώτια, τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς τὸν πρόδρομον δὲν περιέχουν ἐνδύματα ἰδικὰ τῆς, αὐτὸ εἶνε μία ἔτι ἀπόδειξις ὅτι ἐπῆρε τὰ πράγματά τῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι ζῇ καὶ ἴσως εἶνε συνένοχος μὲ τὸν φονέα. Τώρα δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε ἄλλο ἐδῶ, παρὰ αὐτοψίας χειρουργικῆς καὶ δικαστικῆς, εἰς τὰς ὑποίας θεωρῶ περιττὸν νὰ παρευρεθῆτε, καθ' ὅσον θέλω σὰς πέμψει ἀντίγραφον τῶν ἐκθέσεων. Θὰ σὰς γνωστοποιήσω ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μου πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἰδιοκτήτου, ὅπως μάθω εἰς ποῖον ἐνοικίασε τὴν οἰκίαν. Τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ὑμᾶς, φίλτατε Τολβιάκ, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ ἐνεργήσετε ὅπως θέλετε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, καὶ σὰς προειδοποιῶ ὅτι σκοπεύω νὰ μὴ ἐπιστρέψω πλέον εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ἂν δὲν ἀνακαλύψω τὸν φονέα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ με βλέπουν οἱ γείτονες.

— Πολὺ φρόνιμα ἐσκέφθητε. Ἐπιθυμοῦσα ἐν τούτοις νὰ σὰς δεῖξω τὰ ἔχνη τῶν βημάτων ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι. Εἶνε εὐκολὸν νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἄφησεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦλθε τὴν νύκτα νὰ φωνάξῃ τὴν Μαρίαν. Ἐάν, παραβῶμεν αὐτά, καὶ ἀναγνώρισωμεν ὅτι εἶνε τὰ ἴδια μὲ ἐκεῖνα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος συνώδευε τὸν βωδόν, τοῦτο θὰ εἶνε ἀπόδειξις, ὅτι τὰ δύο ἔχνη εἶνε ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ.

— Καλλίτερον θὰ ἦτο, φρονῶ, νὰ κάμετε χωρὶς ἐμὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν. Θέλω ν' ἀποφύγω τὰ βλέμματα, ἄλλως τε δὲν σὰς ἐμποδίζει τίποτε νὰ ἐκτυπώσετε τὰ ἔχνη, καὶ τὰ ἐξετάζομεν ἀργότερα.

— Ἐχετε δίκαιον, καὶ δὲν ἔχετε καιρὸν νὰ χάνετε διὰ νὰ στήσετε τὰς κανονιστοχίας σας, ἀφοῦ δὲν μὰς ζητεῖτε παρὰ ἓνα μῆνα προθεσμίαν διὰ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὴν ὑπόθεσιν.

— Καὶ θὰ τὴν φέρω εἰς πέρας πρὸ τοῦ μηνός, εἶπεν ὁ κύριος Τολβιάκ μετὰ θάρρους περισσοτέρου ἢ κατ' ἀρχάς.

— Ἐννοεῖται, ἐπανελάθεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅτι ὅλον τὸ προσωπικόν μας εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας, καὶ ὅτι θὰ σὰς δέχομαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὡσάκις ἔχετε νὰ μοὶ διακοινώσετε ἢ νὰ μοὶ ζητήσετε τίποτε. Ἄμα δὲ λάβετε ἀνάγκην νὰ ἰδῆτε τὸν βωδόν...

— Θὰ προφυλαχθῶ πολὺ νὰ μὴ τὸν ἰδῶ, ἀνέκραξεν ὁ Τολβιάκ. Ἄν τὸν ἐβλεπα θὰ ἐναυάγει ὅλον τὸ σχέδιόν μου, διότι, διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ βωδοῦ, ὅπως ἐγὼ ἐννοῶ, δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸ πρόσωπόν μου.

— Ἐχετε πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργεῖας, εἰμεθα σύμφωνοι, εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπαλλήλος, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ Τολβιάκ, ὅστις ἀπεχαιρέτισε, διῆλθε τὴν

αὐλήν, ἀνεγείρας μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, ἐπέθη τῆς ἀμάξης, ἀφοῦ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸν Πήγασιν, καὶ ἀνεχώρησε.

IZ'

Τὰ πάντα μεταβάλλονται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁ δὲ συρμός τὰ πάντα υποβάλλει εἰς τοὺς νόμους αὐτοῦ, τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀστυνομίαν, ἣν ἄλλοτε ἔκαμνον μεθοδικῶς, διοικητικῶς, συμφώνως μὲ κανόνας ἀμεταπτώτους. Οἱ μεταμφιεσμοὶ ἦσαν προδιαγεγραμμένοι, καὶ ὁ τύπος μυστικοῦ ὑπαλλήλου, μεταμφιεσμένου εἰς κομψομένον, εἶχε καταστῆ κλασικός. Ἡ φενάκη καλῶς προσηρμοσμένη, αἱ παρὰ γναθίδες καλῶς κεκολλημέναι, ὁ λευκὸς λαιμοδέτης, τὸ μὲ χρυσὰς πόρπας καὶ μὲ ἀριστεῖον ἐπὶ τῆς κομψοδόχης κυανοῦν ἱμάτιον, ἀπετέλουν τὸ ἄκρον ἔωτον τοῦ μεταμφιεσμοῦ.

Ἡδὴ τὰ πάντα μετέλλαξαν, καὶ οἱ σημερινοὶ ἀνιχνεύονται δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἀρχαίου συστήματος, περισσότερον ἀφ' ἑσῶν οἱ τοκογλύφοι τῶν ἡμερῶν μας, οἵτινες ἔχουσιν ἵππους, ἀμαξάν καὶ θεωρεῖται εἰς τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα, δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς δανεῖζοντας μὲ μνηστῆρας χρεωλύσιον, οἵτινες, εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν, ἐφόρου περισκελίδας ἐπιδιωρθωμένους καὶ κατῴκουν εἰς τρώγλας· ἀνεγνώρισαν ἤδη ὅτι ὁ πρῶτος ὅρος ἐπιτυχίας δι' ἕνα κατὰ σκοπόν εἶνε πρῶτον νὰ μὴ φαίνεται ὅτι εἶνε τοιοῦτος, καὶ δεύτερον ν' ἀπομιμῆται ἐπιτυχῶς· ὅχι μόνον τὸν ἱματισμόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρόπους ἔτι τοῦ προσώπου ὅπερ θέλει νὰ ὑποκριθῇ. Πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δῆμα τοῦ ἀπομιμουμένου προσώπου, καθὼς λέγουσι εἰς τὸ θέατρον, ἔνθα γνωρίζουσι ἐπίσης νὰ μεταμφιέζωνται. Καὶ ἵνα ἐξαπατήσῃ, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἔχει ὀλιγωτέρας τοῦ ἡθοιοποιοῦ εὐκολίας. Δὲν ἔχει τὸν φωτισμόν τοῦ προσκηναίου, τοὺς θώμιγγας, τὰς καταπακτάς, καὶ περιπλέον κοινόν, ὅπερ ἐπιθυμεῖ τὴν αὐταπάτην.

Ὁ ἀστυνομικὸς πρᾶκτωρ δὲν δύναται νὰ ἐργασθῇ μακρόθεν. Ὑποχρεοῦται νὰ ἔλθῃ ἀντικρὺς τοῦ ἀνθρώπου, ὃν θέλει νὰ ἐξαπατήσῃ, καὶ κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ὁ ἀνθρώπος οὗτος δυσπισσεῖ. Ὅθεν εὐνόητον εἶνε ὅτι, ὑπὸ τοιούτους ὅρους, τὸ λευκόν, τὸ ἐρυθρόν, ἡ ψευδὴς κόμη, ἡ ψευδὴς γενειάς, αἱ πλαστικαὶ κομψότητες, τὰ φαντασιώδη παράσημα, ὅλα ταῦτα μέτριον παρέχουσιν ὄφελος, ἀντὶ ἀνυπάρκτων ἐπιδείξεων, πρέπει νὰ παρουσιάζῃ σπουδαίους ἐγγυήσεις, ἀληθινὴν κατοικίαν, εὖ πορον οἶκον, βίαν τακτικόν, τοῦλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν, καὶ ὄνομα ἐντιμὸν. Οἱ Σαίν-Βερτράν, Σαίν-Ροβέρ, Σαίν-Φερμέν, καὶ λοιποὶ ἄγιοι τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἀρχαίας ἀστυνομίας εἶνε σήμερον ὀνόματα τοσοῦτον κοινὰ καὶ τετριμμένα, ὥστε ὁ κατὰ σκοπὸς, ὅστις θὰ ἔκαμνε τὴν ἀνοησίαν νὰ περιβληθῇ δι' αὐτῶν, δὲν θὰ ἐβράδυνη νὰ καταστῇ ὑποπτος. Αἱ ἐκ τοῦ μαρ-

τυρολογίου ἐξαχθεῖσαι εὐγενεῖς αὗται καταγωγαὶ ἐγένοντο ἤδη πασίγνωστοι, καὶ ἵνα ἐργασθῇ τις, χωρὶς νὰ προσελκύσῃ τὴν γενικὴν προσοχὴν, θὰ ἦτο ἑκατοντάκις προτιμότερον νὰ ὀνομάζῃται ἀπλῶς κύριος Μαρτίνος ἢ κύριος Λεγρὰν.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Συνέχεια].

Ἡ μελωδικὴ τῆς φωνῆς εἰσέδῃ μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδιάς μου.

— Ἀ! αὐριον ἔχομεν ταχυδρομεῖον, καὶ πρέπει νὰ γράψω εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅχι, κακῶς εἶπον, κύριε, προσέθηκε θλίβουσα φιλικῶς τὴν χεῖρα τῆς Καρολίνας, ἡ πατρίς μου εἶνε ἐδῶ.

Διήλθον ὅλην τὴν ἐσπέραν θαυμάζων τὴν μορφήν τῆς, τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐγενῆ, τὸ παιδικόν τῆς ἦθος, τὰ ἀκαταμάχητα αὐτῆς θέλητρα. Δὲν ἦτο ὠραϊότης κανονική· ἀλλ' οὐδὲν εὐγενέστερον, οὐδὲν ἀγνότερον, οὐδὲν θελκτικώτερον τοῦ ἦθους αὐτῆς· ὁμοίαζε πρὸς ἀρτιφύες περικαλλὲς ρόδον. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἦσαν μεγάλοι, τὸ βλέμμα τῶν ὅμως ἦτο οὐράνιον, διασχίζον τὴν μάλλον ἀναισθητὸν καρδίαν. Τὸ γλυκὺ μικρὸν στόμα τῆς ἐρωτικὰ προύκαλει φιλήματα, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἀνοιγόμενα ἀπεκάλυπτον δύο σειρὰς μαργαριτῶν. Ἡ λεῖα καὶ πυκνὴ κόμη τῆς, στεφανοῦσα εὐρὺ καὶ λευκότατον μέτωπον, κατέπιπτε χαριέντως ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

Οὐδέποτε εἶδον μαγευτικώτεραν καλλονήν, λευκότητα γλυκυτέραν. Δὲν ἀπηύδῃσα θαυμάζων αὐτὴν καὶ ἀκροώμενος τῶν λόγων τῆς, καὶ ὅτε κατέλιπον αὐτὴν ἡσθάνομην ἀόριστον, παρὰδοξον αἰσθημα τέρπον τὴν καρδίαν μου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ οἰκία τῆς μελλονύμφου μου ἐντελῶς μετεβλήθη τὴν φορτικὴν ἀτάξιν, τὴν ἀσκοπον ταραχὴν διεδέχθησαν ἡ τάξις καὶ ἡ γλυκεῖα γαλήνη.

Ὅταν ἡ Μάγισ ἤρχετο μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς ἡ συνκναστροφὴ ἐφαιδρύνετο.

Ὁ πενθερός μου, ὅστις πρότερον καθ' ἐκαστὴν ἐσπέραν ἀπῆρχετο, ἔμενε τώρα εὐχαρίστως, φέρων ἐνίοτε καὶ φίλον τινα.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη οὐδόλως δυσηρέστησε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν.

Διευθύνουσα τὴν οἰκίαν ἡ Μάγισ ἐτίμα ὡς ἀνωτέραν τὴν μητρίαν καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐξετέλει τὰς διαταγὰς τῆς.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πρὸς τέρψιν τοῦ πατρὸς, ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἔμελεν, οὐχὶ δύσκολα ἄσματα, ἅτινα βαρύνουν τὸν ἀκροατὴν, ἀλλὰ πε-

ριπαθεῖς στροφὰς ἀρρήτου γλυκύτητος. Εἴτα παρεχώρει τὴν θέσιν τῆς εἰς τὴν Καρολίαν καὶ ἐγκαρδίως ἐπῆναι τὰ ἀτελεύτητα αὐτῆς ἄσματα.

Δὲν ἤμην καθόλου ἄπειρος, ὥστε νὰ μὴ νοήσω ὅποια αἰσθήματα διήγειρεν ἐν ἐμοί· ἀλλ' οὐδέποτε ἡσθάνθην ὁμοίον τι· οὐδέποτε σφοδρότερον, ἀγνότερον πάθος κατέθελε τὴν ψυχὴν μου.

Πολλάκις κατεγέλασα τῶν μὴ δυναμένων νὰ νικήσωσι τὰ πάθη τῶν καὶ ἤδη ἔβλεπον ὅτι, ὡς αὐτοί, ἔσφαλλον. Ἐνίοτε ὅπως εὖρω τρόπον τινα πρὸς ἀντίστασιν, προσεπάθουν νὰ εὖρω ἐλαττώματά τινα τῆς Μάγισ· ἐνεθυμούμην τοὺς λόγους τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅτι ἦτο ψυχρὰ καὶ ὑπερήφανος, καὶ τῷ ὄντι, ἂν καὶ μεγάλῃν ἀγάπην πρὸς πάντας ἐξεδήλου, διετήρει ὅμως ψυχρότητα τινα προσβλητικὴν.

Καὶ ἄλλο τι ἔτι μάλλον μ' ἐτάρασσε. Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν ἀληθῶς ἡγάπα τὸν μνηστῆρά τῆς καὶ ἂν ἐπόθει ἔτι αὐτόν.

Ἡμέραν τινα ἐνόμισα ὅτι ἔλυσα τὸ ἀνιγμα τοῦτο· ἤμην παρὼν εἰς ὁμιλίαν τινα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· οἱ γονεῖς ἐπέπληττον αὐτὴν, διότι ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ πρὸς τὸν καταλιπόντα αὐτὴν μνηστῆρα, ὅστις τὴν προσέβαλλεν.

— Δὲν μὲ προσέβαλεν! ἀνέκραξεν ἡ Μάγισ· τοῦναντίον, μ' ἐξετίμησε πολὺ. Δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἀπατήσῃ, δὲν ἠθέλησε νὰ προσβάλῃ τὴν ἀγάπην μου, καὶ θὰ εὐγνωμονῶ εἰς αὐτὸν μέχρι θανάτου.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ἡ Καρολίνα, ἂν τὸν ἡγάπα, ὡς ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν μνηστῆρά μου — καὶ μ' ἐνηγκαλίζετο — δὲν θὰ ἐσπευδες τόσον ν' ἀφήσῃς αὐτόν.

— Ὅσον περισσότερον τὸν ἡγάπων, εἶπεν ἡ Μάγισ κάτω νεύουσα τὸ βλέμμα, τόσον θὰ ἐφοβούμην νὰ καταστήσω αὐτὸν δυστυχῆ.

— Διατί, ὑπέλαβεν ἡ μητρίαν, θὰ καθίστας αὐτὸν δυστυχῆ; Ἦτο μνηστῆρ σου, ἡδύνασο νὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του· θὰ ἐξετέλεις τὸ καθήκόν σου καὶ ἐκεῖνος δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγαπήσῃ.

— Δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ μὴ μ' ἀγαπήσῃ! θὰ ἐξετέλουν τὸ καθήκόν μου! ὦ! ὅχι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶνε τοῦτο ἀδύνατον. Δὲν ἤρκει νὰ ὑποσχεθῶμεν ἀμοιβαίως ὅτι θὰ ὑπερέμενον τὴν αὐτὴν τύχην. Δὲν εἶνε τοῦτο πολὺ δύσκολον. Καροτερικῶς νὰ φέρῃ τις τὰ δεινὰ τοῦ βίου, ν' ἀποφεύγῃ τῶν αὐτῶν ἡδονῶν, νὰ ἐμφορῇται τῶν αὐτῶν ἐπιθυμιῶν, νὰ συγχωρῇ καὶ νὰ παραβλέπῃ τὰ ἐλαττώματα προσφίλους προσώπου, ν' ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ ἄλλου δὲν δύναται, ἂν τὴν καρδίαν ἀγνὸς δὲν συνοδεύῃ ἔρως μετὰ τῆς ἀγαπωμένης γυναικός.

Εἴτα, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς μητρίαν κατεφίλησεν αὐτὴν κλαίονσα.

— Συγγνώμην, ἂν ὠμίλησα ζωηρῶς, δὲν δύναμαι ὅμως ν' ἀκούω τὸν Χένιγκ διαβαλλόμενον.